

Arrest

nr. 277 969 van 27 september 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat K.TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 13 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 mei 2022 tot weigering van machtiging tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 augustus 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker reisde op 10 maart 2021 van Oekraïne naar Polen. Niets wijst erop dat verzoeker na deze datum het Oekraïense grondgebied weer is binnengekomen.

Op 12 mei 2022 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het Uitvoeringsbesluit). Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf, eveneens die dag aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*"naam : S. (...) voornaam : O. (...) geboortedatum : (...) 2001
geboorteplaats: - nationaliteit : Oekraïne*

Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen: Op 12.05.2022 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

In het kader van deze aanvraag legde u een Oekraïens paspoort voor, geldig van 04.07.2019 tot 04.07.2029. U verliet Oekraïne en reisde Polen in op 10.03.2021 (inreisstempel in uw paspoort). U verklaarde dat u sinds die dag niet bent teruggekeerd naar Oekraïne. U verklaarde dat u sinds een week in België verblijft.

In het kader van deze aanvraag legde u een Oekraïens paspoort voor, geldig van 04.07.2019 tot 04.07.2029. U verliet Oekraïne en reisde Polen in op 10.03.2021 (inreisstempel in uw paspoort). U verklaarde dat u sinds die dag niet bent teruggekeerd naar Oekraïne. U verklaarde dat u sinds een week in België verblijft.

Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is. Vermits u Oekraïne voor 24 februari 2022 hebt verlaten, valt u niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Doordat de bestreden beslissing, genomen door de gemachtigde voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt:

"Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie tijdelijke bescherming van toepassing is. Vermits u Oekraïne voor 24 februari hebt verlaten, valt u niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. "

Terwijl overeenkomstig de artikelen 1, 3 en 5 van het EVRM:

'1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet. "

"3. Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

"5. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

(a) indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter: (b) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;

(c) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat, dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan ofte ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;

(d) in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden:

(e) in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;

(f) in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is. 2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen die tegen hem zijn ingebracht. 3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1 van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting. 4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat deze spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is. 5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadevergoeding. ”

Dat artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van 4 maart 2022 Oekraïense burgers die het grondgebied van hun herkomstland reeds voor 24 februari 2022 hebben verlaten hoegenaamd niet uitsluit van tijdelijke bescherming. De lijst met personen die van deze bescherming kunnen genieten is namelijk niet absoluut. Zo bepaalt de Raad van de Europese Unie in de inleiding van datzelfde uitvoeringsbesluit (stuk 2 in bijlage):

“(14) De lidstaten kunnen ook andere categorieën van ontheemden dan die waarop dit besluit van toepassing is, tijdelijke bescherming bieden indien die personen om dezelfde redenen ontheemd zijn geraakt uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong als bedoeld in dit besluit. In dat geval moeten de lidstaten de Raad en de Commissie daar onmiddellijk van in kennis stellen. In dat verband moeten de lidstaten worden aangemoedigd te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie bevonden (bijvoorbeeld voor vakantie of werk) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren. ”

Dat de Europese Unie de lidstaten dus aanmoedigt om ook een tijdelijke bescherming te verlenen aan Oekraïners die zich vóór de datum van 24 februari 2022 reeds op het grondgebied van de lidstaten bevonden die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren. Gezien verzoeker naar Polen reisde op 10 maart 2021 en sindsdien het grondgebied van de lidstaten niet meer verlaten heeft valt hij onder deze categorie.

Dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag tot tijdelijke bescherming zijn Oekraïens paspoort wist neer te leggen. Er is nergens sprake van een andere nationaliteit, dus indien hij geen tijdelijke bescherming krijgt van de Belgische overheid zal hij geen andere keuze hebben dan terug te keren naar Oekraïne. Bij een terugkeer naar Oekraïne loopt hij echter een enorm risico op een schending van de artikelen 1, 3 en 5 van het EVRM.

Dat er eerst en vooral moet rekening worden gehouden met de actualiteit van het gewapende conflict met Rusland wat betreft het risico op een schending van de artikel 1 en 3 van het EVRM. Zo bepaalt het Hoog Commissariaat voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties (OHCHR) dat er sinds het begin van de oorlog op 24 februari 2022 maar liefst 9.394 burgerslachtoffers vielen te betreuren in Oekraïne (OHCHR-rapport van 7 juni 2022, stuk 3 in bijlage). In het rapport wordt verder aangegeven dat het werkelijke aantal slachtoffers nog veel hoger ligt vermits de informatie die uit de oorlogsgebieden binnenstroomt vaak grote vertragingen oploopt.

Dat verzoeker echter niet louter als een burger kan beschouwd worden indien hij terugkeert. Zo beval Oekraïens president Zelenski bij het begin van de oorlog de algehele mobilisatie van alle mannen tussen de 18 en de 60 jaar oud (stuk 4 in bijlage). Zeer recentelijk werd deze krijgswet nog verlengd. De krijgswet verplicht de Oekraïense mannen niet daadwerkelijk om te wapens op te nemen, maar ze moeten wel in het land blijven omdat ze in de toekomst zouden kunnen worden opgeroepen. Vermits verzoeker op dit moment de leeftijd heeft van 20 jaar zal hij bij een terugkeer naar Oekraïne mogelijk verplicht worden om mee te vechten met het Oekraïense leger tegen de Russische bezetter. Hierdoor wordt het risico voor verzoeker op een schending van de artikelen 1 en 3 van het EVRM nog verhoogd. De Oekraïense regering spreekt zelf over om en bij de 10.000 Oekraïense soldaten die reeds sneuvelen, met een dagelijks dodental dat tussen de 100 en de 200 ligt (stukken 5 en 6 in bijlage).

Dat verzoeker tevens het risico loopt op een schending van artikel 5 van het EVRM bij een terugkeer naar Oekraïne. Gezien de algehele mobilisatie van alle mannen tussen de 18 en de 60 jaar oud nog steeds van kracht is, bestaat er een mogelijkheid dat verzoeker omwille van zijn verblijf in België en zijn huidige aanvraag tot tijdelijke bescherming door de Oekraïense autoriteiten zal beschouwd worden als een dienstweigeraar en gearresteerd zal worden. Mogelijk zal hij zelfs in de gevangenis 1 belanden. In het artikel "Ukraine urged to take 'humane' approach as men try to flee war" van 9 maart 2022 (stuk 7 in bijlage) vertelt een anonieme getuige aan de Britse krant 'The Guardian' dat dienstweigeraars worden gearresteerd en dat hun lot onduidelijk is. Verzoeker moet dus niet alleen vrezen dat hij slachtoffer wordt van de oorlog, de kans bestaat ook dat hij door zijn eigen autoriteiten zal worden gearresteerd en in de gevangenis zal belanden omdat de krijgswet voorschrijft dat mannen van zijn leeftijd in Oekraïne dienen te blijven omdat ze mogelijk kunnen worden opgeroepen voor het leger.

Dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de bijzonder precaire situatie in Oekraïne en omwille van bovenvermelde redenen de artikelen 1, 3 en 5 van het EVRM schendt. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 Verzoeker bekritiseert in eerste instantie dat hem de verblijfsmachtiging wordt geweigerd omdat hij niet onder het personele toepassingsgebied van het Uitvoeringsbesluit zou vallen. Hij meent dat artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit Oekraïense burgers die het grondgebied van hun herkomstland hebben verlaten vóór 24 februari 2022 niet automatisch worden uitgesloten van de tijdelijke bescherming. Volgens hem is artikel 2 immers niet absoluut.

Artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit bepaalt als volgt:

"1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

- a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;*
- b) Staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;*
- c) Gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen. (...)"*

De Raad bemerkt dat het personele toepassingsgebied van het Uitvoeringsbesluit nadrukkelijk wordt afgebakend in voormelde bepaling. Artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit is bezwaarlijk voor interpretatie vatbaar, nu het uitdrukkelijk bepaalt dat onder andere slechts Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven, onder het toepassingsgebied van het Uitvoeringsbesluit vallen. Het Uitvoeringsbesluit is aldus niet van toepassing op Oekraïense burgers die het grondgebied van hun land reeds voorafgaand aan 24 februari 2022 hebben verlaten. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, zijn Oekraïense burgers die het Oekraïense grondgebied reeds voor 24 februari 2022 hebben verlaten in principe wel per definitie uitgesloten van het toepassingsgebied van het Uitvoeringsbesluit zoals bepaald in artikel 2.

Dit neemt echter niet weg dat, zoals verzoeker aanhaalt, de lidstaten volgens preambule 14 bij het Uitvoeringsbesluit ook aan andere categorieën van ontheemden dan die waarop het besluit van toepassing is, tijdelijke bescherming kunnen verlenen indien die personen om dezelfde redenen ontheemd zijn geraakt uit hetzelfde land, met name Oekraïne. Verder bepaalt preambule 14 dat de lidstaten worden aangemoedigd te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net voor die datum op het grondgebied van de Unie bevonden en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar hun land kunnen terugkeren.

Verzoeker verliest echter uit het oog dat deze preambule geenszins bindend is voor de lidstaten. Dit blijkt des te meer uit de woordkeuze van de preambule waar wordt gesteld dat lidstaten tijdelijke bescherming "kunnen" bieden en "worden aangemoedigd te overwegen" de tijdelijke bescherming uit te breiden. Uit deze bepaling kan aldus geenszins een verplichting voor de lidstaten worden afgeleid om ook tijdelijke bescherming te verlenen aan personen die niet uitdrukkelijk onder het toepassingsgebied van het Uitvoeringsbesluit vallen. Het betreft hier geen verplichting, het wordt enkel aangemoedigd. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij om dezelfde redenen ontheemd is geraakt uit Oekraïne als de personen die onder het personele toepassingsgebied van het besluit vallen. Verzoeker heeft Oekraïne immers bijna een jaar voor de uitbraak van het conflict verlaten, toen er nog

helemaal geen sprake was van een inval van de Russische strijdkrachten in Oekraïne. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk voorhouden dat hij Oekraïne toen heeft verlaten omwille van de conflictsituatie in zijn land en daardoor ontheemd is geraakt. Evenmin kan worden aangenomen dat verzoeker Oekraïne “kort voor 24 februari 2022” is ontvlucht omwille van de aanhoudende spanningen in het land, gezien verzoeker op 10 maart 2021 het land al verliet en er op dat moment geen enkele concrete aanwijzing bestond dat er een conflict zou uitbreken. Waar hij stelt dat hij onder de categorie van preambule 14 van het besluit valt, kan hij dus niet worden bijgetreden. Verzoeker toont niet aan dat hij, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, alsnog onder het personele toepassingsgebied van het Uitvoeringsbesluit valt. Verweerder stelt aldus terecht dat aan hem geen tijdelijke verblijfsmachtiging kan worden toegekend op basis van dit besluit.

Verzoeker voert verder aan dat de volgende artikelen van het EVRM worden geschonden door hem geen verblijfsrecht toe te kennen.

Artikel 1 van het EVRM luidt:

“De Hoge Verdragsluitende Partijen verzekeren een ieder die ressorteert onder haar rechtsmacht de rechten en vrijheden die zijn vastgesteld in de Eerste Titel van dit Verdrag.”

Artikel 3 van het EVRM luidt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 5 van het EVRM luidt tot slot:

“Een ieder heeft het recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

(a) indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter;

(b) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;

(c) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat, dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;

(d) in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;

(e) in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;

(f) in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.

2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen die tegen hem zijn ingebracht.

3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat deze spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.

5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadevergoeding.”

Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in en heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf. Het door verzoeker aangevoerde artikel 5 van het EVRM heeft uitsluitend betrekking op vrijheidsberovende maatregelen. De Raad is bijgevolg niet bevoegd om de *in casu* aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM te onderzoeken.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM omdat het hem terugsturen naar zijn land van herkomst een onmenselijk behandeling uitmaakt en zijn mensenrechten dienen gevrijwaard te blijven, wordt opgemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In eerste instantie bemerkt de Raad dat de bestreden beslissing slechts strekt tot de weigering van een verblijfsmachtiging en geenszins een verwijderings- of teruggestuingsmaatregel bevat. Verzoeker kan aldus niet voorhouden dat de weigering van de verblijfsmachtiging hem dwingt terug te keren naar Oekraïne, te meer gelet op het feit dat verzoeker reeds bijna een jaar in Polen heeft verbleven en sindsdien niet meer naar Oekraïne is teruggekeerd. Volledigheidshalve belet de bestreden beslissing niet dat verzoeker gebruik maakt van één van de andere verblijfsstatuten om zijn verblijf in België te bestendigen.

Zelfs in de hypothese dat verzoeker effectief terugkeert naar Oekraïne, stelt de Raad vast dat hij geen concrete bewijzen bijbrengt die aannemelijk maken dat hij aldaar het slachtoffer zal worden van een schending van artikel 3 van het EVRM. Deze bepaling zal immers slechts in zeer uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Verzoeker brengt ter staving van zijn middel onder meer een rapport van United Nations Human Rights en verschillende krantenartikelen bij die stellen dat het conflict in Oekraïne inderdaad reeds verschillende doden en gewonden heeft geëist. Deze algemene bronnen tonen echter niet aan dat verzoeker zelf op individuele wijze het slachtoffer zal worden van een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Oekraïne. Het feit dat verzoeker zou kunnen worden opgeroepen om militaire dienst te verrichten doet hier geen afbreuk aan, nu ook dit slechts hypothetisch is.

Nu er geen schending wordt aangetoond van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, ontbreekt het verzoeker aan het vereiste belang bij het aanvoeren van een schending van artikel 1 van het EVRM.

Bijgevolg is het middel ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN